

— "Ω! διόλου, εἶπεν ὁ Μάξιμος.

— Ἐὰν τὴν ἀγαπήτε, τότε τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο διαφοροετικόν. Σὰς συμβουλευώ νὰ περιμένετε νὰ ἔλθῃ αὐτὸς νὰ σὰς ζητήσῃ ἱκανοποίησιν.

— Αὐτὸ ἴσως κάμω. Ὅπωςδὴποτε ὅμως ἐπαναπαύομαι εἰς σὰς.

— Μὲ συγχωρεῖτε. Αὐτὰς τὰς ὀλίγας ἡμέρας δὲν θὰ δυνήθω νὰ διαθέσω τὸν χρόνον μου. Θὰ μένω εἰς τῆς κομῆσεως.

— Πῶς;

— Φίλιππε, ἔχω νὰ σὰς ἀναγγείλω δυσάρεστον εἶδησιν. Ὅταν ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ δάσος ἡ κόμησας, κατελήφθη ὑπὸ μεγάλης ἀδιαθεσίας.

Ἀπ' οὗτο ἐπέστρεψεν εἰς Παρισίους ἔκαμεν ὅλας τὰς ἀνοησίας τοῦ κόσμου καὶ τότε τὰ πληρῶνει ὅλ' αὐτά. Ὁ περίπατος ὁ σημερινὸς μὲ τὸ ἔλκυθρον φοβοῦμαι ὅτι θὰ τῆς κοστίσῃ ἀκριβῶς.

— Τί φοβεῖσθε;

— Ναί, καμμίαν πλευρίτιδα. Διέκρινα συμπτώματα, τὰ ὅποια μὲ τρομάζουν. Καὶ αὕτῃ ἡ ἰδία αἰσθάνεται ὅτι εἶνε πολὺ ἄρρωστη, διότι συνήνεσε νὰ κατακλιθῇ.

Ἦλθα λοιπὸν ἀπόψε ἐδῶ, ἐπειδὴ ἤλπιζα ὅτι θὰ σὰς συναντήσω. Μ' ἐπεφόρτισε νὰ σὰς εἶπω ὅτι δὲν θὰ εὐπορήσῃ νὰ σὰς δεχθῇ αὐριον. Καί, μεταξύ μας σὰς τὸ λέγω τοῦτο, δὲν πιστεύω ὅτι θὰ εἶνε πολὺ γρήγορα εἰς τὸ πόδι.

— Ἀ! ἱατρὲ μὲ καταλυπεῖτε, ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος, εἰλικρινέστατα συγκινημένος. Αἰσθάνομαι διὰ τὴν κυρίαν Γιάλτα σεβαστὴν καὶ ζωηρὰν συμπάθειαν... καὶ ὅταν συλλογίζομαι ὅτι ἐγὼ ἴσως ἤμην ἡ ἀκουσία αἰτία.

— Ὡς πρὸς αὐτὸ νὰ μὴ σὰς μέλλῃ τίποτε. Θὰ ἐξήρχετο καὶ μόνῃ της, ἂν δὲν εἴσθε σεῖς ἐκεῖ. Ἀθετεῖ τὰς παραγγελίας μου καὶ μόνον τὰς ἰδιοτροπίας της θεραπεύει. Συνέβη ὅ,τι κατ' ἀνάγκην ἔμελλε νὰ συμβῇ.

— Ἀλλὰ τέλος, ἱατρέ, ἐγγυᾶσθε ὅτι θὰ τὴν σώσετε;

— Ναί, ἂν ἀποφασίσῃ νὰ μὴ κάμῃ πλέον τρέλας. Τῆς ἐσύστησα ἀπόλυτον ἡσυχίαν καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας θ' ἀναγκασθῇ νὰ μένῃ εἰς τὸ κρεβάτι της ἕνεκα τοῦ πυρετοῦ. Ὁ σφυγμὸς της ἔχει ἐκτὸν εἰκοσι παλμοὺς εἰς τὸ λεπτόν, φοβοῦμαι ὅμως κατὰ τὴν ἀνάρρωσίν της. Ἀμα δύναται νὰ κινήται θὰ θελήσῃ νὰ ἱππεύσῃ ἢ νὰ κάμῃ ἄλλο τι γύμνασμα καὶ ὁ Θεὸς ἤξευρε τί θὰ συμβῇ κατόπιν.

Καὶ δὲν χρειάζεται πολὺ. Νευρικῆς καὶ ἀσθενοῦς κράσεως καθὼς εἶνε, ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις θὰ τὴν φονεύσῃ.

Δι' αὐτὸν λοιπὸν τὸν λόγον καὶ οἱ φίλοι της, καὶ εἴσθε καθὼς ἐλπίζω, ἔαν θέλωσι νὰ τὴν εὐεργετήσωσι, θ' ἀποφασίσωσι νὰ μὴ τὴν βλέπουν, ἕως οὗ ἀποκατασταθῇ ἡ ὑγεία της.

— Ἐπιτρέπεται τοῦλάχιστον καθ' ἑκάστην νὰ πηγαίνω νὰ λαμβάνω εἰδήσεις της;

— Βεβαίως καὶ ἐγὼ θὰ σὰς δίδω μάλιστα, ἐπειδὴ ἀπὸ τῆς ἐσπέρας αὐτῆς θὰ διαμῶν εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Φρεϊδλανδ.

"Ἦδη σὰς ἐγκαταλείπω. Ὑπεσχέθην εἰς τὴν κόμησσαν νὰ σὰς εἰδοποιήσω. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη καὶ νῦν ἐπιστρέφω εἰς τὴν ἀσθενὴ μου. Χαίρετε, καὶ πιστεύσατέ με ἂν θέλετε, μὴ κτυπηθῆτε δι' ἐκείνην τὴν γυναῖκα μὲ τὰ μαῦρα μάτια, τὴν ὁποίαν ἐγὼ πταίω διότι σὰς ἐδειξα. Δὲν ἀξίζει νὰ διακινδυνεύσῃ κανεὶς τὴν ζωὴν τοῦ γι' αὐτήν.

Ὁ κύριος Βιλαγὼς ἀπῆλθεν ἀφίνων τὸν Μάξιμον λυπημένον καὶ συγκεχυμένον τὸσφ λυπημένον, ὥστε δὲν ἐφρόντισε νὰ ζητήσῃ μάρτυρας καὶ τὸσφ συγκεχυμένον, ὥστε μετέβη εἰς τὸν οἶκόν του διὰ νὰ σκεφθῇ κατὰ μόνας περὶ τῆς νέας θέσεως, τὴν ὁποίαν τῷ ἐδημιούργησαν τὰ συμβεβηκότα τῆς κρίσεως ταύτης ἡμέρας.

Τέλος τοῦ πρώτου μέρους.

Ἔπεται συνέχεια.

Αἰσώπορος

Παρακαλοῦνται οἱ ὀλίγοι εἰσέτι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν των κκ. Συνδρομηταὶ ν' ἀνανεώσωσιν αὐτὴν μέχρι τέλους τρέχοντος Ἰανουαρίου, ἄλλως ἀναγκαζόμεθα, μετὰ μεγίστης ἡμῶν λύπης, νὰ διακόψωμεν ὀριστικῶς τὴν πρὸς αὐτοὺς ἀποστολὴν τοῦ φύλλου.

Τὸ κατωτέρω καταχωριζόμενον συγχρητικώτατον διήγημα, μεταφράσθη ὑπὸ τῆς λογίας δεσποινίδος κ. Σοφίας Σ. Δούκα, ἵνα δημοσιευθῇ εἰς τὰ *Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα*, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Μὴ δυνάμενοι ὅμως νὰ διακόψωμεν τὴν συνεχείαν τοῦ τὸσφ κινήσαντος τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν Ἀνθρώπων τοῦ Κόσμου, ἀνεβάλλομεν τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ. Ἦδη προσφέρομεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὸν *Αἰὶδὸν τῆς Φλωρεντίας*, ὅστις, πεπονημέν, οὐδὲν ἀπώλεσε τῇ ἀξίᾳ του, ὀλίγον ἄρᾳ δημοσιευόμενος. Σ. τ. Δ.

Ο Αἰὶδος τῆς Φλωρεντίας

ἢ τὰ Χριστοῦγεννα ἐν Νουριμβέργῃ.

[Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ἡ χιὼν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπιπτε κατὰ νιφάδας, ἀλλ' ἡ ψυχρὰ νύξ διεσχέδασε τὰς νεφέλας καὶ οἱ ἀστέρες ἀπῆστραπτον ἐπὶ εὐδαίῳ οὐρανοῦ ὑπεράνω τῶν στεγῶν, κεκαλυμμένων ὑπὸ φωλεῶν πελαργῶν τῆς ἀρχαίας καὶ ὠραίας πόλεως τῆς Νουριμβέργης. Ἦτο ἀληθὺς ὠραία χειμερινὴ νύξ καὶ μολονότι ἡ ὥρα ἦτο προκεχωρημένη, τὰ φῶτα ἀκόμη ἔλαμπον ὀπίσθεν τῶν μικρῶν παραθυροφύλλων, καὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἔκρουον ἰσχυρῶς. Ἐξ ὧν δὲ τῶν οἰκιῶν ἐξήρχοντο ἄνδρες κεκαλυμμένοι, οἵτινες ἐβαδίζον ἐκθύμως πηδῶντες ἐπὶ τῆς χιόνος, χωρὶς νὰ φαίνωνται ἐπηρεαζόμενοι ὑπὸ τοῦ ψύχους. Γυναῖκες γραῖαι στηριζόμεναι ἐπὶ βακτηρίας, μητέρες ὀδηγοῦσαι ἐκ τῆς χειρὸς τὰ τέκνα των, οἰκογένειαι εὐπόρων συνοδευόμεναι ὑπὸ ὑπαλλήλων καὶ ὑπηρετῶν, δέσποιναι τῆς ἀνωτάτης τάξεως ἀκολουθούμεναι ὑπὸ θαλαμηπόλων κομιζόντων τὰ ἱερὰ αὐτῶν βιβλία καὶ σπουδασταὶ ἐπιζητοῦντες ἀντικείμενον διασκεδάσεως, ἐπλήρουν κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην τὰς χιονοσκεπεῖς τῆς Νουριμβέργης ὁδοῦς, μεταβαίνοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν· οὐδὲν ἄλλο ἠκούετο ἢ ὁ θόρυβος τῶν ἀνοιγοκλειόμενων θυρῶν, οἱ γέλωτες καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τῶν οἰκείων συνωστιζομένων ἐπὶ τῆς χιόνος.

Ἡ λειτουργία τοῦ μεσονυκτίου εἶχε τελειώσει.

Τὸ πλῆθος βαθμηδὸν ἀπεσύρετο, καὶ τὰ βραδέα τῶν κωδῶνων κρούσματα καθίσταντο ἀσθενέστερα. Ὁκταέτις μόλις παιδίσκη ἐξεληθούσα ἐκ τινος οἰκίας ἔτρεχεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδόν, καταστᾶσαν ἔρημον μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ πλῆθους. Μόνῃ ἐν τοιαύτῃ ὥρᾳ καὶ τόσῳ μικρᾷ! Ἐν τούτοις ἄνευ φόβου ἐβάδιζε ταχέως διὰ μικρῶν βημάτων προσέχουσα μὴ πέσῃ, καθ' ὅσον ἡ χιὼν καταπατηθεῖσα εἶχε καταστῇ σκληρὰ καὶ λίαν ὀλισθηρὰ· ἔψαλλε διὰ φωνῆς ἡχηρᾶς, ἦν τὸ ψῆχος καθίστα τρέμουσαν, ἀρχαῖον ἄσμα, ὅπερ ἀφεώρα τοὺς Ἀγγέλους καὶ τὴν ἐντὸς τῆς φάτνης γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ ἐν Βηθλεέμ.

Ἀφ' ὧν διακόψασα τὸ ἄσμα τῆς ἀφῆκε κραυγὴν θλίψεως· ἔκυψε καὶ γονυπετῆς ἐπὶ τῆς χιόνος ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους ἐφάινετο ἀνασκαλίζουσα αὐτὴν διὰ τῶν χειρῶν της, καὶ ἀναζητοῦσα τι, ὅπερ εἶχεν ἀπολέσει. Τὸ ἐζήτησεν ἐπὶ μακρόν, ἀλλ' εἰς μάτην· βαρεῖς στεναγμοί, μεταβληθέντες κατόπιν εἰς λυγμούς, ἐπλήρωσαν τὸ ἀσθενὲς στήθος της, δάκρυα θερμὰ ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν λυγμῶν ἐπανελάμβανεν:

— Θεέ μου! ἡ ἀτυχὴς μήτηρ μου! ὁ ὀβολός μου! ὁ ἀτυχὴς ὀβολός μου! ὦ ἀγαπητέ μοι Ἰησοῦ! βοήθησόν μοι νὰ ἀνεύρω τὸν ὀβολόν μου!

Ἀρμονία παράδοξος ἠκούσθη εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπ' αὐτῆς εἰς ἀπάντησιν τῆς παρακλήσεώς της. Ἡ ἄθῳα παιδίσκη ἐστράφη βιαίως, ἐλπίζουσα νὰ ἴδῃ ἄγγελόν τινα, διότι ἡ μουσικὴ αὕτη ὁμοιάζε πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ τῇ εἶχον διηγηθῇ περὶ τῶν ὠραίων ἐκ χρυσοῦ ἀρπῶν, τὰς ὁποίας οἱ ἄγγελοι παίζουσιν ἐνώπιον τοῦ ἐπουρανίου θρόνου. Ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, ὅπερ εἶδεν ἰστάμενον πρὸ τῆς μεγαλοπρεπεστάτης οἰκίας τῆς ὁδοῦ, δὲν εἶχεν οὔτε πτέρυγας λεπτὰς, οὔτε ἀρπὴν χρυσήν, οὔτε φωτεινὸν στέφανον· ἦτο νεανίσκος μόλις δεκαπενταετῆς ἐνδεδυμένος κατὰ συρμόν, ὅστις ποσὶς δὲν ὁμοιάζε τῷ ἐγγωρίῳ, ἐφόρει περισκελίδας χρώματος φαιοῦ, μικρὸν ἐρυθρὸν σκούφον ἐπὶ τῆς στιλοῦσης μακρᾶς κόμης του, καὶ βραχὺν ἐπενδύτην, μετὰ πολλῆς χάριτος ἐρριμένον ἐπὶ τῶν ὤμων του, ἐκράτει δὲ μουσικὸν ὄργανον, οὗτινος ἔθιγε τὰς χορδὰς ἀτενίζων παράθυρόν τι τῆς οἰκίας εἰσέτι φωταγωγημένον. Ἡ οἰκία αὕτη ἀνῆκεν εἰς πλουσίαν οἰκογένειαν τῆς πόλεως, ἄνωθεν δὲ τῆς θύρας καὶ ἐντὸς κοιλώματος λύχνος ἔλαμπε παρὰ τοὺς πόδας παραθύρου γεγλυμμένης ἐκ ξύλου καὶ κεκοσμημένης διὰ στέμματος χρυσοῦ καὶ πολυτίμου περιδεραίου, ὁ λύχνος αὐτὸς ἐφώτιζε τὸν νέον ἀοιδόν, ὅτε τὸ πρῶτον τὸν εἶδεν ἡ παιδίσκη.

Ὁ νεανίας, ἀφοῦ ἐπὶ τοῦ μανδολίνου ἐξετέλεσε συμφωνίας τινὰς, ἔψαλλε κατόπιν περιπαθέστατον ἄσμα· ἡ μικρὰ κόρη ἐκθαμβὸς ἀπέναντι τοῦ ἀοιδοῦ καὶ ἐνθουσιάζουσα ἐκ τῆς ἱερᾶς ἱστορίας τὸν ὀδη-